

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 1Svk/29/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3022200204
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Hatalová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:3022200204.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD., LL.M. a členov senátu JUDr. Kataríny Cangárovej, PhD., LL.M. (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Mariána Fečíka v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Y. K. F., W. X. Y. XXXX, F. V. XX/XX, XXX XX Ž., občan Slovenskej republiky, t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody, Dukelská štvrť 941/10, Dubnica nad Váhom, proti žalovanému: Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, so sídlom Šagátova 1, 821 08 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. GR ZVJS-02760/21-2022 zo dňa 13. apríla 2022, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Banskej Bystrici č. k. TN-13S/61/2022 - 82 zo dňa 16. mája 2024, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa zamietá.
- II. Účastníkom konania sa nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I. Priebeh administratívneho konania

1. Žalobca sa žiadosťou zo dňa 31.01.2022 (ďalej aj „žiadost“) doručenu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby, Ilava (ďalej aj „ÚVTOS a ÚVV Ilava“ alebo „povinná osoba“) domáhal podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám (ďalej aj „infozákon“ alebo „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“) sprístupnenia fotokópií rozhodnutí Trenčianskeho samosprávneho kraja o zmene odborného zástupcu zodpovedného za poskytovanie zdravotnej starostlivosti v odbore stomatológia za obdobie od r. 2014 do r. 2020 a o sprístupnenie údajov o vyplatených odmenách Y. E. V., ktorá od r. 2014 vykonávala odbornú zástupkyňu - zubnú lekárku v špecializačnom odbore stomatológia v ÚVTOS a ÚVV Ilava. Žalobca žiadal poskytnutie údajov o odmene za obdobie od r. 2014 do r. 2019, kedy uvedená osoba skončila činnosť odbornej zástupkyne. Žalobca v žiadosti uviedol, že odborný zástupca spĺňa definíciu vedúceho zamestnanca zamestnávateľa, ktorý je orgán verejnej moci, resp. zamestnanca vykonávajúceho práce vo verejnom záujme podľa § 9 ods. 3 infozákona.

2. Povinná osoba žiadosť sčasti postúpila, sčasti žiadosti vyhovel a sprístupnila rozhodnutie Trenčianskeho samosprávneho kraja zo dňa 26.03.2014 s anonymizovanými osobnými údajmi a vo zvyšnej časti vydala dňa 11.02.2022 rozhodnutie č. UVTOSaUVV-00537/13-IL-2022 (ďalej aj „rozhodnutie povinnej osoby“ alebo „prvostupňové rozhodnutie“). Týmto rozhodnutím nesprístupnila žalobcovi (i) anonymizované informácie z rozhodnutia Trenčianskeho samosprávneho kraja zo dňa 26.03.2014 a (ii) informácie o vyplatených odmenách Y. E. V., pretože požadované informácie sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby, pričom osobitný zákon sprístupnenie informácií nestanovuje a povinná osoba nedisponuje písomným súhlasom dotknutej osoby.

3. K tvrdeniu žalobcu v žiadosti, že odborný zástupca zodpovedný za poskytovanie zdravotnej starostlivosti spĺňa definíciu vedúceho zamestnanca zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci, resp. zamestnanca vykonávajúceho práce vo verejnom záujme, povinná osoba uviedla, že osoba

pracujúca ako zubný lekár - Y. E. V. nie je v ÚVTOS a ÚVV Ilava nadriadeným v služobnom pomere a ani vedúcim zamestnancom.

4. Proti prvostupňovému rozhodnutiu v časti nesprístupnenia informácií o vyplatených odmenách Y. E. V. podal žalobca odvolanie. Namietal, že odborný zástupca nepochybne je vedúcim zamestnancom podľa § 9 ods. 3 infozákona, keďže zodpovedá za poskytovanie zdravotnej starostlivosti. Žalovaný rozhodnutím č. GR ZVJS-02760/21-2022 zo dňa 13.04.2022 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

5. Žalovaný sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia povinnej osoby a doplnil, že zákon o ochrane osobných údajov v § 2 upravuje definíciu osobných údajov, medzi ktoré okrem iného zaraďuje aj znaky a charakteristiky tvoriace sociálnu a ekonomickú identitu fyzickej osoby, teda aj údaje o vyplatených odmenách. Infozákon v § 9 ods. 1 a 2 poskytuje všeobecnú ochranu osobných údajov každej fyzickej osoby. Tento princíp je prelomený § 9 ods. 3 infozákona, podľa ktorého povinná osoba sprístupní aj informácie o činnosti a platových pomeroch verejných činiteľov, vedúcich zamestnancov a iných osôb, ktoré sa podieľajú na rozhodovaní o verejných prostriedkoch. V podmienkach Zboru väzenskej a justičnej stráže sa medzi fyzické osoby taxatívne uvedené v § 9 ods. 3 infozákona zaraďujú nadriadení v služobnom pomere. Nadriadený v služobnom pomere je definovaný v § 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVJS a ŽP“) ako policajt, ktorý je zaradený do stálej štátnej služby alebo do dočasnej štátnej služby; to neplatí, ak ide o nadriadeného mimo výkonu, ktorého právny vzťah upravuje osobitný predpis. V ÚVTOS a ÚVV sú nadriadenými v služobnom pomere riaditeľ ústavu, zástupca riaditeľa ústavu, vedúci oddelenia, zástupca vedúceho oddelenia a vedúci skupiny. Na základe uvedeného žalovaný konštatoval, že dotknutá fyzická osoba nie je nadriadeným v služobnom pomere. Žalovaný súčasne skonštatoval, že dotknutá fyzická osoba nie je ani vedúcou zamestnankyňou, a teda sa na ňu nevzťahuje § 9 ods. 3 infozákona. Žalovaný mal za to, že povinná osoba pri vybavovaní žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií postupovala zákonným spôsobom.

II. Konanie pred správnym súdom

6. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca správnu žalobu na toho času vecne a miestne príslušný Krajský súd v Trenčíne. Považoval ho za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pretože vo vzťahu k pojmu „vedúci zamestnanec“ žalovaný uviedol iba jednu vetu. Podľa žalobcu povinná osoba a žalovaný tiež nesprávne právne posúdili vec, keď ustálili, že dotknutá osoba (Y. E. V.) ako odborná zástupkyňa v odbore stomatológia v zdravotníckom zariadení v ÚVTOS a ÚVV Ilava nie je vedúcou zamestnankyňou, a teda sa na ňu nevzťahuje § 9 ods. 3 infozákona. Žalobca tvrdil, že len „odborný zástupca“ môže po odbornej stránke riadiť stomatologickú ambulanciu. Y. E. V. nebola podľa žalobcu len zubná lekárka, ktorá vykonávala zdravotnícke povolanie v ÚVTOS a ÚVV Ilava, ale bola aj odbornou zástupkyňou, ktorá osobne zodpovedala za odborné poskytovanie zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení, riadila a kontrolovala po odbornej stránke činnosť zdravotníckych pracovníkov v stomatologickej ambulancii. Podľa žalobcu neplatí, že v ÚVTOS a ÚVV Ilava je v zdravotníckom zariadení vedúcim zamestnancom iba vedúci lekár zdravotníckeho zariadenia, pretože lekár s atestáciou zubného lekára už z povahy veci nemôže prijímať pokyny od všeobecného lekára.

7. Správny súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „správny súd“), na ktorý ku dňu 01.06.2023 prešiel výkon správneho súdnictva z Krajského súdu v Trenčíne, rozsudkom č. k. TN-13S/61/2022 - 82 zo dňa 16.05.2024 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) žalobu zamietol.

8. Úvodom odôvodnenia napadnutého rozsudku správny súd akcentoval význam a účel slobodného prístupu k informáciám a tiež uviedol, že podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR nie je právo verejnosti na prístup k informáciám neobmedzené a má svoje limity. Zákon môže obmedziť právo na vyhľadávanie a šírenie informácií, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu ústavou vymedzených účelov, medzi ktoré patrí aj ochrana práv a slobôd iných, a teda aj práva fyzických osôb na ochranu ich osobnosti a súkromia, predovšetkým ochranu osobných údajov. Ďalej správny súd poznamenal, že informácie týkajúce sa súkromia a osobné údaje fyzických osôb povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby a citoval z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 1/09 zo dňa 19.01.2011.

9. Správny súd ďalej dôvodil, že v prípade stretu práva verejnosti na slobodný prístup k informáciám a práva fyzických osôb na ochranu ich osobnosti a súkromia ide o konflikt dvoch rovnocenných práv a slobôd, a tento konflikt je potrebné riešiť pomocou zásady spravodlivej rovnováhy (nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 22/06 zo dňa 01.10.2008). V zmysle zásady proporcionality je tak možné ochranu osobných údajov fyzických osôb prelomiť v osobitných prípadoch, v ktorých preváži právo verejnosti na

slobodný prístup k informáciám. Takýmito prípadmi sú informácie týkajúce sa výkonu verejnej funkcie alebo výkonu úradnej činnosti vysokých verejných funkcionárov, keďže verejne činné osoby musia rešpektovať, že ich zapojenie do záležitostí verejného záujmu má za následok zúženú ochranu ich súkromnej sféry a tým aj osobných údajov. Normatívnym vyjadrením uvedenej výnimky je ustanovenie § 9 ods. 3 infozákona, ktoré povinným osobám ukladá povinnosť sprístupniť v danom ustanovení presne a taxatívne vymedzené informácie o fyzických osobách, ktoré sú rovnako taxatívne vymedzené.

10. Citujúc nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 1/09 zo dňa 19.01.2011 správny súd ďalej argumentoval tým, že výnimka z ochrany osobných údajov fyzických osôb podľa § 9 ods. 3 infozákona sa týka len takých verejných funkcionárov, ktorých špecifické postavenie odôvodňuje väčšiu intenzitu zásahu do ich práva na súkromie, pričom pôjde spravidla o vysokých štátnych úradníkov, ktorí sa podieľajú na prijímaní rozhodnutí orgánov verejnej moci, prípadne sa zúčastňujú na procese rozhodovania o použití verejných prostriedkov, a teda nepôjde o akýchkoľvek verejných zamestnancov, resp. zamestnancov, ktorých príjmy sú vyplácané z verejných zdrojov. Okolnosti každého prípadu je tak potrebné zvažovať individuálne vo svetle uvedených zásad, pričom vychádzajúc z použitia princípu proporcionality je potrebné použiť skôr zužujúci výklad v prípadoch, keď sa zjavne nejedná o vysokých verejných úradníkov a zamestnancov, ktorých postavenie a rozhodovacie kompetencie by mali taký širší spoločenský dopad, ktorý by odôvodňoval právo verejnosti na ich verejnú kontrolu.

11. Aplikujúc uvedené východiská na prípad žalobcu označil správny súd za mylný názor žalobcu, že pokiaľ Y. E. V. bola odbornou zástupkyňou pre prevádzkovanie stomatologickej ambulancie v ÚVTOS a ÚVV Ilava v zmysle zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve (ďalej aj „zákon o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti“), stala sa tak vedúcou zamestnankyňou zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci, čo odôvodňuje výnimku podľa § 9 ods. 3 infozákona. Správny súd poznamenal, že odborný zástupca podľa § 12 ods. 9 zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti je definovaný na účely daného zákona ako fyzická osoba, ktorá osobne zodpovedá za odborné poskytovanie zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení, pričom musí byť v pracovnoprávnom vzťahu alebo obdobnom vzťahu s poskytovateľom. Táto skutočnosť však podľa správneho súdu neznamena, že odborný zástupca sa bez ďalšieho automaticky stáva vedúcim zamestnancom, a to ani v prípade ak je zamestnávateľom orgán verejnej moci. Pojmy „odborný zástupca“ podľa zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti a pojem „vedúci zamestnanec zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci,“ sú dva autonómne pojmy, ktorých obsah si nemožno zamieňať bez zohľadnenia ich skutočného obsahu a účelu ich vymedzenia v systematike právnej úpravy.

12. Ďalej správny súd konštatoval, že účelom odborného riadenia stomatologickej ambulancie je správne a odborné poskytovanie zdravotnej starostlivosti a nie výkon verejnej moci. Podľa názoru správneho súdu nie je daný žiadny dôvod, aby činnosť odborného zástupcu podľa zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti bola bez ďalšieho považovaná za takú činnosť, ktorá danej fyzickej osobe zakladá verejnomocenské oprávnenia odôvodňujúce jej postavenie ako osoby taxatívne vymedzenej v § 9 ods. 3 infozákona. Na to, aby Y. E. V. bolo možné považovať za vedúcu zamestnankyňu zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci podľa § 9 ods. 3 infozákona, musela by v zmysle interpretačného východiska stanoveného Ústavným súdom SR v náleze sp. zn. PL. ÚS 1/09 zo dňa 19.01.2011 disponovať takými rozhodovacími právomocami, ktoré by odôvodňovali jej postavenie ako vysokej verejnej funkcionárky, u ktorej je žiaduce podrobiť výkon jej funkcie verejnej kontrole. Takouto osobou však Y. E. V. podľa správneho súdu nie je a povinná osoba a žalovaný rozhodli správne a v súlade so zákonom, keď vyhodnotili, že v jej prípade nie je daná výnimka podľa § 9 ods. 3 infozákona z nesprístupnenia jej osobných údajov, konkrétne údajov o vyplatených odmenách.

13. Správny súd v tomto ohľade odkázal aj na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 4Svk/48/2022 zo dňa 20.09.2023, ktorého predmetom bolo posudzovanie zhodnej otázky, či odborného zástupcu pre poskytovanie zdravotnej starostlivosti v stomatologickej ambulancii možno považovať za vedúceho zamestnanca zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci. Podľa Najvyššieho správneho súdu SR: „v predmetnej veci sa dotknutá osoba nesporne nepodieľala na výkone verejnej moci (ale na zabezpečení práva na poskytnutie zdravotnej starostlivosti odsúdeným/obvineným osobám), nemožno ju označiť za vysokú štátnu úradníčku a nemá ani iné zákonom definované špecifické postavenie odôvodňujúce väčšiu intenzitu zásahu do svojho práva na súkromie.“

14. K argumentácii žalobcu, že v zmysle § 4 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVJS a ŽP aj civilná osoba môže byť nadriadeným v služobnom pomere (pojem použitý v taxatívnom vymedzení osôb podľa § 9 ods. 3 infozákona), správny súd opäť poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 4Svk/48/2022 zo dňa 20.09.2023 a uviedol, že právne úvahy žalobcu sú založené na

izolovanom výklade jednotlivých právnych noriem a tieto nie sú spôsobilé spochybníť právne posúdenie veci orgánmi verejnej správy.

15. Námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia správny súd tiež vyhodnotil ako nedôvodnú. Konštatoval, že rozhodnutie žalovaného obsahuje zákonom stanovené náležitosti. Povinná osoba podľa správneho súdu v rozhodnutí dostatočne odôvodnila svoj záver, že Y. E. V. nie je osobou v zmysle § 9 ods. 3 infozákona, keď uviedla, že nie je nadriadeným v služobnom pomere a ani vedúcim zamestnancom, pričom Y. E. V. nemožno len podľa skutočnosti, že bola ustanovená za odbornú zástupkyňu za poskytovanie zdravotnej starostlivosti v odbore stomatológie automaticky považovať za vedúceho zamestnanca podľa § 9 ods. 3 infozákona. Žalovaný odôvodnenie doplnil, pričom podľa správneho súdu nebol povinný osobitne vykladať pojem „vedúci zamestnanec,“ keďže v tomto ohľade poskytla dostatočné odôvodnenie povinná osoba, na ktoré žalovaný odkázal.

16. K argumentácii žalobcu, ktorá bola obsiahnutá v jeho replike k vyjadreniu žalovaného, správny súd neprihliadal, čo odôvodnil aplikáciou koncentračného princípu vyplývajúceho z § 183 SSP.

17. K návrhom žalobcu na vykonanie dokazovania správny súd uviedol, že v zásade nie je súdom skutkovým a dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. K návrhu žalobcu, aby správny súd zabezpečil písomné vyjadrenie Slovenskej komory zubných lekárov ohľadom úloh „odborného zástupcu“ v lekárskom odbore stomatológie a či táto činnosť zhŕňa kompetencie „vedúceho zamestnanca,“ správny súd konštatoval, že navrhovaný dôkaz sa netýka preukázania skutkových otázok, ale právneho posúdenia veci, ktoré vykonáva správny súd. Navyše dodal, že pre posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia takáto informácia nebola potrebná. K návrhu žalobcu, aby správny súd vyžiadal od Trenčianskeho samosprávneho kraja všetky rozhodnutia o určení odborného zástupcu v odbore stomatológie v ÚVTOS a ÚVV Ilava a v Nemocnici pre obvinených a odsúdených a Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Trenčíne za obdobie od r. 2014 do r. 2019 a rovnako aj k návrhu žalobcu na uloženie povinnosti žalovanému predložiť dohody o pracovnej činnosti uzatvorené s Y. E. V. od r. 2014 do r. 2022 správny súd uviedol, že daný návrh na vykonanie dokazovania sa javí ako samostatná (nová) žiadosť o poskytnutie informácií, pričom tieto otázky môžu byť zodpovedané len príslušnou povinnou osobou. Dodal, že žalobca taktiež neuviedol, aké konkrétne skutočnosti odôvodňujúce nezákonnosť rozhodnutia žalovaného by sa mali vykonaním daných dôkazov preukázať. Z uvedených dôvodov správny súd nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy.

III. Argumentácia účastníkov konania v kasačnom konaní

18. Proti napadnutému rozsudku podal žalobca (ďalej aj „sťažovateľ“) kasačnú sťažnosť, z dôvodu, že správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a že nesprávnym procesným postupom mu ako účastníkovi konania znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP). Sťažovateľ sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci správneho súdu na ďalšie konanie.

19. Sťažovateľ označil za nesprávny právny názor správneho súdu, že pod pojem „vedúci zamestnanec zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci“ v zmysle ust. § 9 ods. 3 infozákona možno subsumovať výlučne vysokých verejných funkcionárov, ktorí majú verejnomočenské oprávnenia a podieľajú sa na výkone verejnej moci. Takýto reštriktívny výklad by podľa sťažovateľa znamenal, že pod tento pojem nikdy nebudú spadať vedúci/riadiaci kompetenta povinnej osoby, ktorá prevádzkuje zdravotnícke zariadenie, keďže poskytovanie zdravotnej starostlivosti samo o sebe nie je výkonom verejnej moci.

20. Sťažovateľ ďalej zdôraznil, že ÚVTOS a ÚVV Ilava je nepochybne povinnou osobou v zmysle infozákona, pričom podľa § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže (ďalej aj „zákon o ZVJS“) zbor v rámci svojej činnosti zabezpečuje zdravotnú starostlivosť pre príslušníkov a zamestnancov zboru, obvinených, odsúdených a iné osoby. Sťažovateľ poukázal na vybrané ustanovenia vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 447/2006 o organizácii poskytovania zdravotnej starostlivosti v Zbore väzenskej a justičnej stráže, zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti a zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o zdravotnej starostlivosti“). Akcentoval, že podľa § 4 ods. 1 zákona o zdravotnej starostlivosti je poskytovanie zdravotnej starostlivosti v zdravotníckom zariadení ambulantnej zdravotnej starostlivosti služba vo všeobecnom hospodárskom záujme. Preto aj v zmysle § 9 ods. 3 infozákona sa základné právo na súkromie tam uvedených osôb má obmedziť z dôvodu verejného záujmu na riadnom poskytovaní zdravotnej starostlivosti a na verejnej kontrole a transparentnosti nakladania s verejnými prostriedkami.

21. Sťažovateľ sa ďalej domáhal systematického výkladu § 9 ods. 3 infozákona s akcentom na povinnosť povinných osôb sprístupňovať informácie, ktoré majú k dispozícii, každému.

22. Prezentoval názor, že súčasťou § 9 ods. 3 infozákona nie sú len verejní funkcionári, ale aj iné osoby, ktoré sa zúčastňujú na procese rozhodovania o použití verejných prostriedkov, a že toto ustanovenie obsahuje viacero „tried“ dotknutých fyzických osôb a nielen verejných funkcionárov, na ktorých zameril pozornosť správny súd. Názory Ústavného súdu SR vyslovené v náleze sp. zn. Pl. ÚS 1/2009 považoval za názory obiter dictum, ktoré nie sú všeobecne záväzné pre súdy s tým, že každú vec je potrebné posudzovať ad hoc.

23. Sťažovateľ vyjadril presvedčenie, že odborný zástupca právnickej osoby (tu ZVJS), ktorá prevádzkuje zdravotnícke zariadenie, je vedúcim zamestnancom, pretože on rozhoduje o personálnom a materiálno-technickom vybavení, o rozsahu poskytovanej zdravotnej starostlivosti, on kontroluje a osobne zodpovedá za odborné poskytovanie zdravotnej starostlivosti lege artis. Ďalej uviedol, že práve odborný zástupca môže byť korumpovaný riaditeľom väznice, a to odmenou, aby minimalizoval zdravotnú starostlivosť pre väzňov pod rozsah lege artis, čo je v rozpore so záujmami väzňov i verejným záujmom. Argumentoval tým, že nedostatky v zdravotnej starostlivosti väzňov môžu byť chápané ako neľudské a ponižujúce zaobchádzanie v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

24. V nadväznosti na uvedené bol sťažovateľ toho názoru, že existuje verejný záujem na riadnom poskytovaní zdravotnej starostlivosti väzneným osobám, ktorú riadi a organizuje odborný zástupca, a ak je toto zdravotnícke zariadenie prevádzkované samostatnou väznicou, ktorá je povinnou osobou, odborný zástupca spadá do rozsahu ust. § 9 ods. 3 infozákona. Podľa názoru sťažovateľa má odborný zástupca natoľko špecifické postavenie v zmysle nálezu Ústavného súdu SR PL. ÚS/1/2019, že to odôvodňuje zásah do jeho práva na súkromie. Správny súd mal podľa názoru sťažovateľa predosť ad hoc argumentáciu, prečo z hľadiska vzájomného vyvažovania v kolízii stojacich hodnôt má mať väčšiu váhu právo na ochranu osobných údajov.

25. K poukazu správneho súdu na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 4Svk/48/2022 zo dňa 20.09.2023 sťažovateľ uviedol, že ojedinelé súdne rozhodnutie nezakladá ustálenú rozhodovaciu prax a argumentácia, že odborný zástupca odborne riadi stomatologickú ambulanciu, no nie je osobou, ktorá riadi činnosť stomatologickej ambulancie, je protirečivá.

26. Záverom kasačného dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci sťažovateľ tvrdil, že rozhodným kritériom sprístupnenia informácií riadiacich pracovníkov v zmysle § 9 ods. 3 infozákona nemôže byť skutočnosť, či dotknutá osoba vykonáva verejnú moc. Podľa neho je absurdné, že údaje vrchnej sestry sa sprístupnia, lebo je nadriadenou v služobnom pomere, no údaje odborného zástupcu sa nesprístupnia, lebo je to civilný zamestnanec a pritom obaja vykonávajú činnosti týkajúce sa poskytovania zdravotnej starostlivosti a nie verejnú moc.

27. Naplnenie kasačného dôvodu spočívajúceho v porušení práva na spravodlivý proces videl sťažovateľ v tom, že správny súd neprihliadal na jeho argumentáciu obsiahnutú v replike. Trval na tom, že v replike len rozviedol uplatnené žalobné body, a to v reakcii na argumentáciu žalovaného, ktorú žalovaný uplatnil až vo vyjadrení k žalobe. Domáhal sa uplatnenia princípu rovnosti zbraní, a teda keď žalovaný vo vyjadrení predostrel nové argumenty neobsiahnuté v rozhodnutiach správnych orgánov, že odborný zástupca neriadil, neorganizoval a nekontroloval činnosť podriadených, mal právo na to reagovať.

28. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu nevyjadril.

IV. Právne posúdenie veci kasačným súdom

29. Prejednávaná vec bola dňa 18.11.2024 predložená Najvyššiemu správne súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší správny súd SR“), bola náhodným výberom technickými a programovými prostriedkami schválenými Ministerstvom spravodlivosti SR pridelená na rozhodnutie senátu 1S a bola jej pridelená spisová značka 1Svk/29/2024.

30. Senát Najvyššieho správneho súdu SR ako súdu kasačného (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach sťažnostných bodov [§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c), ods. 2 SSP], pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 SSP) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), vo veci v zmysle § 455 SSP nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť sťažovateľa je nedôvodná. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu SR www.nssud.sk podľa § 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP.

31. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a kasačnej sťažnosti, ako aj podkladového materiálu, kasačný súd dospel k záveru, ktoré odôvodňuje v nasledovnom texte.

V. Vybrané ustanovenia, z ktorých kasačný súd vychádzal

32. Podľa § 9 ods. 1 infozákona: „Informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby, písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje

osobitný zákon, alebo s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutej osoby. ... Ustanovenia osobitných predpisov tým nie sú dotknuté.¹⁴

33. Podľa § 9 ods. 2 infozákona: „Informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených osobitným zákonom,⁹ povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje zákon, alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby. ...“

34. Podľa § 9 ods. 3 infozákona: „Povinná osoba sprístupní na účely informovania verejnosti osobné údaje fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených osobitným zákonom⁹ o fyzickej osobe, ktorá je verejným funkcionárom,^{16a} poslancom obecného zastupiteľstva,^{16b} predstaveným v štátnej službe,^{16c} odborníkom plniacim úlohy pre člena vlády Slovenskej republiky, prezidenta Slovenskej republiky, predsedu Národnej rady Slovenskej republiky alebo podpredsedu Národnej rady Slovenskej republiky,^{16d} vedúcim zamestnancom vykonávajúcim práce vo verejnom záujme,^{16e} (pozn. 16e § 5 ods. 1 zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone prác vo verejnom záujme), vedúcim zamestnancom zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci,^{16f} (pozn. 16f § 9 ods. 3 Zákonníka práce), nadriadeným v služobnom pomere^{16g} (pozn. 16f napríklad zákon o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVJS a ŽP) alebo členom hodnotiacej komisie alebo iného obdobného orgánu, ktorý sa zúčastňuje na procese rozhodovania o použití verejných prostriedkov.^{16h} Podľa prvej vety sa sprístupňujú osobné údaje v rozsahu

a) titul,

b) meno,

c) priezvisko,

d) funkcia a deň ustanovenia alebo vymenovania do funkcie,

e) pracovné zaradenie a deň začiatku výkonu pracovnej činnosti,

f) miesto výkonu funkcie alebo pracovnej činnosti a orgán, v ktorom túto funkciu alebo činnosť vykonáva,

g) mzda, plat alebo platové pomery a ďalšie finančné náležitosti priznané za výkon funkcie alebo za výkon pracovnej činnosti, ak sú uhrádzané zo štátneho rozpočtu alebo z iného verejného rozpočtu.“

35. Podľa § 9 ods. 3 Zákonníka práce: „Vedúci zamestnanci zamestnávateľa sú zamestnanci, ktorí sú na jednotlivých stupňoch riadenia zamestnávateľa oprávnení určovať a ukladať podriadeným zamestnancom zamestnávateľa pracovné úlohy, organizovať, riadiť a kontrolovať ich prácu a dávať im na ten účel záväzné pokyny.“

VI. Posúdenie námietok kasačnej sťažnosti

36. Predmetom správneho súdneho prieskumu v prejednávanej veci sú rozhodnutia správnych orgánov o nesprístupnení žalobcom požadovaných informácií o odmene odbornej zástupkyne stomatologickej ambulancie ÚVTOS a ÚVV Ilava z dôvodu aplikácie zákonného obmedzenia podľa § 9 ods. 1 a 2 infozákona, t. j. z dôvodu, že ide o údaje týkajúce sa osobnosti a súkromia fyzickej osoby a osobné údaje, a zároveň nie je daná výnimka pre ich sprístupnenie.

37. Spornou právnou otázkou v prejednávanej veci bolo, či žalobcom požadované informácie o odmene odbornej zástupkyne stomatologickej ambulancie ÚVTOS a ÚVV Ilava sú údajmi o osobe vedúceho zamestnanca orgánu verejnej moci spadajúcimi pod rozsah ustanovenia § 9 ods. 3 infozákona, a teda či majú byť žalobcovi sprístupnené napriek tomu, že ide o údaje týkajúce sa osobnosti a súkromia dotknutej osoby a osobné údaje, ktoré sú podľa § 9 ods. 1 a 2 infozákona chránené.

38. Správny súd zamietol žalobu o preskúmanie napadnutých rozhodnutí stotožňujúc sa s právnym posúdením veci správnymi orgánmi. Sťažovateľ namietajúc nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom v podstatnom tvrdil, že odborná zástupkyňa je vedúcou zamestnankyňou povinnej osoby, ktorá je orgánom verejnej moci, v zmysle § 9 ods. 3 infozákona, nakoľko riadi stomatologickú ambulanciu povinnej osoby, a preto údaje o jej odmene mu majú byť sprístupnené. Namietal teda výlučne to, že dotknutá osoba má byť osobou podľa § 9 ods. 3 infozákona, u ktorej sa zužuje rozsah osobných údajov, ktorým sa poskytuje ochrana, v prospech práva na informácie.

39. Kasačný súd vyhodnotil túto kasačnú námietku ako nedôvodnú. V posúdení tejto otázky sa stotožnil so správnym súdom, ktorý uviedol, že skutočnosť, že Y. E. V. bola odbornou zástupkyňou pre prevádzkovanie stomatologickej ambulancie v ústave Ilava v zmysle zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, neznamená, že sa stala vedúcou zamestnankyňou zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci, na účely § 9 ods. 3 infozákona. Správny súd podľa názoru kasačného súdu pri tomto posúdení správne vychádzal zo skutočnosti, že účelom odborného riadenia stomatologickej ambulancie je správne a odborné poskytovanie zdravotnej starostlivosti, a nie výkon verejnej moci. Právnu úvahu sťažovateľa o vedúcom zamestnancovi na podklade jeho odbornosti (jediný odborník v oblasti stomatológie) považoval preto správny súd oprávnené za nedôvodnú, pretože táto nemá oporu v právnych predpisoch.

40. Na zdôraznenie správnosti názoru správneho súdu upriamuje kasačný súd pozornosť na znenie i účel § 9 ods. 3 infozákona. Podľa tohto ustanovenia povinná osoba sprístupní osobné údaje fyzickej osoby, ktorá je vedúcim zamestnancom zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci. V poznámke pod čiarou k tomuto pojmu sa nachádza odkaz na § 9 ods. 3 Zákonníka práce, podľa ktorého vedúci zamestnanci zamestnávateľa sú zamestnanci, ktorí sú na jednotlivých stupňoch riadenia zamestnávateľa oprávnení určovať a ukladať podriadeným zamestnancom zamestnávateľa pracovné úlohy, organizovať, riadiť a kontrolovať ich prácu a dávať im na ten účel záväzné pokyny.

41. Kasačný súd pripúšťa, že v § 9 ods. 3 Zákonníka práce ide o pomerne širokú definíciu vedúceho zamestnanca, nemožno však opomínať, že ustanovenie § 9 ods. 3 infozákona zároveň vyžaduje, aby išlo o „vedúceho zamestnanca zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci.“ Toto ustanovenie obsahujúce uvedené slovné spojenie je podľa kasačného súdu potrebné vykladať materiálne, s prihliadnutím na účel infozákona ako celku (ktorým je kontrola výkonu verejnej moci) i § 9 infozákona (ktorým je zakotvenie zákonného obmedzenia v práve na prístup k informáciám z dôvodu ochrany osobnosti, súkromia a osobných údajov), sledujúc pritom zásadu proporcionality a zásadu vyvažovania verejného záujmu na prístup k informáciám a súkromného záujmu na ochranu osobných údajov, osobnosti a súkromia dotknutej osoby.

42. Znenie § 9 ods. 3 infozákona bolo prijaté zákonom č. 628/2005 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa infozákon v znení zákona č. 747/2004 Z. z. a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Podľa dôvodovej správy k predmetnej novele: „predkladaný návrh mení pôvodnú právnu úpravu v smere zúženia rozsahu osobných údajov, ktorým sa poskytuje ochrana, u taxatívne vymedzených osôb, ktoré sú platené z verejných zdrojov... v oblastiach, ktoré sa týkajú verejnej alebo úradnej činnosti alebo funkčného alebo pracovného zaradenia ako i odmeňovania týchto osôb, je právo verejnosti na informácie v uvedených prípadoch nadradené právu na ochranu týchto údajov o dotknutej osobe.“

43. V zmysle nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 1/09 zo dňa 19.01.2011, ktorý sa týkal posúdenia súladu § 9 ods. 3 infozákona s ústavou: „Z hľadiska rozhodovania ústavného súdu bol ďalej významný už zmienený záver, že osoby podieľajúce sa na výkone verejnej moci musia počítať s vyššou mierou obmedzenia ich základného práva na súkromie.... výška príjmov pochádzajúcich z verejných rozpočtov presahuje ich súkromnoprávny charakter a je spôsobilá byť otázkou verejného záujmu, resp. verejnej diskusie. Napokon ústavný súd s ohľadom na výpočet osôb uvedených v napadnutom ustanovení zdôraznil, že povinnosť poskytnúť informácie sa nevzťahuje na všetky osoby, ktoré poberajú plat z verejných rozpočtov, ale len na taxatívne vymenovaných verejných funkcionárov ustanovených zákonom (vysokých štátnych úradníkov), ktorí sú buď rاديaciami pracovníkmi, alebo majú špecifické postavenie odôvodňujúce väčšiu intenzitu zásahu do svojho práva na súkromie.“

44. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR platí zásada, že orgán verejnej moci nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne, ale nielen môže, ale dokonca sa musí od neho odchýliť v prípade, keď to vyžaduje aj požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov podľa čl. 152 ods. 4 ústavy. Preto sa musí uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom, t. j. uprednostniť výklad materiálny a nevychádzať iba z formalistického výkladu ustanovenia. Súčasne sa musí rešpektovať (dodržiavať), že viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (napr. III.ÚS 341/07, II.ÚS 426/2012, I.ÚS 351/2010).

45. Preto, aj keby dotknutá osoba formálne spĺňala status vedúceho zamestnanca v zmysle § 9 ods. 3 Zákonníka práce a ukladala podriadeným zamestnancom pracovné úlohy, organizovala, riadila a kontrolovala ich prácu (napr. vedúci zamestnancov vykonávajúcich upratovacie práce) a bola by formálne zamestnaná u zamestnávateľa, ktorý je orgánom verejnej moci, no samotná dotknutá osoba by sa na výkone verejnej moci či úradnej činnosti tohto orgánu nijako nepodieľa, a to ani priamo ani nepriamo, ani by nemala vzhľadom na osobitné okolnosti iné špecifické postavenie odôvodňujúce väčšiu intenzitu zásahu do svojho práva na súkromie, z hľadiska účelového výkladu a po materiálnej stránke by ju nebolo možné považovať za vedúceho zamestnanca orgánu verejnej moci v zmysle § 9 ods. 3 infozákona, u ktorého má prevážiť právo verejnosti na informácie nad ochranou jej osobných údajov, osobnosti a súkromia.

46. Podľa kasačného súdu je tak potrebné zohľadniť, že v predmetnej veci sa dotknutá osoba nesporne nepodieľala na výkone verejnej moci, ale na zabezpečení práva na poskytnutie zdravotnej starostlivosti odsúdeným a obvineným osobám, nemožno ju označiť za vysokú štátnu úradníčku a nemá ani iné špecifické postavenie odôvodňujúce väčšiu intenzitu zásahu do svojho práva na súkromie (porov. rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 4Svk/48/2022 zo dňa 20.09.2023, bod 48).

47. V nadväznosti na uvedené, aj podľa názoru kasačného súdu skutočnosť, že ústav ako povinná osoba zabezpečuje pre vymedzený okruh osôb (o. i. aj osoby vo výkone trestu odňatia slobody)

zdravotnú starostlivosť, neznamená súčasne, že ide o výkon verejnej moci na účely aplikácie § 9 ods. 3 infozákona. Pre naplnenie pojmu „vedúci zamestnanec zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci“ je rozhodujúce to, či tento riadi, organizuje a kontroluje prácu podriadených zamestnancov, a nie odborná kvalifikácia či činnosť odborného zástupcu, ale aj skutočnosť, či sa priamo alebo nepriamo podieľa na výkone verejnej moci či úradnej činnosti zamestnávateľa ako orgánu verejnej moci resp. či má iné špecifické postavenie odôvodňujúce väčšiu intenzitu zásahu do svojho práva na súkromie.

48. Kasačný súd preto konštatuje, že správny súd rozhodol správne, keď uzavrel, že Y.. E. V. nemala postavenie vedúceho zamestnanca v zmysle § 9 ods. 3 infozákona. Z materiálneho hľadiska a z hľadiska účelového výkladu Y.. E. V., odbornú zástupkyňu stomatologickej ambulancie ústavu Ilava nemožno považovať za vedúceho zamestnanca zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci, v zmysle § 9 ods. 3 infozákona, údaje o odmene ktorej podliehajú sprístupneniu.

49. Kasačný súd nespochybňuje, že na riadnom poskytovaní zdravotnej starostlivosti existuje všeobecný záujem tak, ako tvrdí sťažovateľ. Dohľad nad riadnym poskytovaním zdravotnej starostlivosti je však zákonom zverený na to kompetentným orgánom (primárne Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou) tak vo vzťahu k zdravotnej starostlivosti poskytovanej ústavmi, ako aj inými poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti. Pokiaľ mal sťažovateľ podozrenie z nedostatočného poskytovania zdravotnej starostlivosti, mal možnosť využiť iné právne prostriedky ochrany garantované mu právnym poriadkom Slovenskej republiky. Existencia záujmu na riadnom poskytovaní zdravotnej starostlivosti väznov však v prípade sťažovateľa nie je sama o sebe dostatočná pre sprístupnenie informácií o odmene odbornej zástupkyne stomatologickej ambulancie ústavu. Sťažovateľova teória o tom, že riaditeľ ústavu si môže odborného zástupcu kupovať odmenou, aby tento neposkytoval zdravotnú starostlivosť väznom lege artis, postráda skutkovú a právnu oporu a nezakladá legitímny a proporcionálny dôvod pre zásah do súkromia odborného zástupcu.

50. Nad rámec uvedeného je však kasačnému súdu známe z jeho úradnej činnosti, že odborná zástupkyňa Y.. E. V. sa nielenže nepodieľala na výkone verejnej moci, ale podľa záverov Najvyššieho správneho súdu SR vyjadrených v rozsudku sp. zn. 4Svk/48/2022 zo dňa 20.09.2023 nebola ani vedúcou zamestnankyňou povinnej osoby v zmysle § 9 ods. 3 Zákonníka práce v spojení s § 9 ods. 3 infozákona.

51. V konaní vedenom Najvyšším správnym súdom SR pod sp. zn. 4Svk/48/2022 išlo o identických účastníkov konania (sťažovateľ a žalovaný) a obdobný skutkový a právny stav, kedy sťažovateľ postupom podľa infozákona požiadal o i. o sprístupnenie dohôd o vykonaní práce Y.. E. V. za obdobie od r. 2011 do 2019, prípadne akejkolvek obdobnej zmluvy týkajúcej sa vykonávania prác v stomatologickej ambulancii v ÚVTOS a ÚVV Ilava za obdobie 2011 až 2019, pričom povinná osoba tieto dohody sťažovateľovi aj sprístupnila, avšak v rozsahu anonymizovaných údajov z týchto dohôd údaje nesprístupnila. Najvyšší správny súd SR sa v bodoch 49 až 50 odôvodneniu rozsudku podrobne zaoberal analýzou obsahu dohôd a uzavrel, že „Z jednotlivých dohôd o pracovnej činnosti podľa kasačného súdu nevyplýva, že by dotknutá osoba riadila činnosť ďalších zamestnancov, naopak, táto podliehala kontrole iných zamestnancov.“ a „Dotknutá osoba nebola vedúcim zamestnancom v zmysle § 9 ods. 3 zákonníka práce, nakoľko z administratívneho spisu nevyplýva, že by táto mala oprávnenia určovať a ukladať podriadeným zamestnancom zamestnávateľa pracovné úlohy, organizovať, riadiť a kontrolovať ich prácu a dávať im na ten účel záväzné pokyny.“

52. V tu prejednávanej veci sťažovateľ žiadal údaje o odmene totožnej dotknutej osoby Y.. E. V. v rovnakom právnom postavení - t. j. ako odbornej zástupkyne stomatologickej ambulancie v ÚVTOS a ÚVV Ilava, a to za obdobie od roku 2014 do roku 2019, teda za obdobie spadajúce pod obdobie posudzované aj vo veci 4Svk/48/2022. K námietke nepreskúmateľnosti v tomto konaní napadnutých rozhodnutí v otázke postavenia dotknutej odbornej zástupkyne ako vedúcej zamestnankyne kasačný súd uvádza, že odôvodnenie správnych orgánov je vskutku pomerne stručné. Prípadné zrušenie rozhodnutí správnych orgánov za účelom doplnenia ich odôvodnenia k otázke postavenia Y.. E. V. ako vedúcej zamestnankyne by však bolo neúčelné a nevhodné tak vo svetle existencie záväzného právneho názoru Najvyššieho správneho súdu SR vyjadreného vo veci 4Svk/48/2022 o absencii statusu tejto osoby ako vedúceho zamestnanca v zmysle § 9 ods. 3 infozákona v spojení s § 9 ods. 3 Zákonníka práce, no najmä z dôvodu zjavnej absencie výkonu verejnej moci touto zamestnankyňou, pričom tento dôvod by už sám o sebe obstál pre nesprístupnenie požadovaných informácií.

53. Kasačný súd tak k námietke nesprávneho právneho posúdenia veci uzatvára, že správny súd v napadnutom rozsudku správne uzavrel, že zo skutočnosti, že dotknutá osoba bola odbornou zástupkyňou stomatologickej ambulancie, nevyplýva, že táto bola vedúcim zamestnancom zamestnávateľa, ktorým je orgán verejnej moci.

54. Ako nedôvodnú vyhodnotil kasačný súd aj námietku o porušení práva na spravodlivý proces, ku ktorému malo dôjsť tým, že správny súd neprihliadol na argumentáciu sťažovateľa uplatnenú v jeho

replike. Argumentácia sťažovateľa v jeho replike sa opäť v prevažnej miere týkala len posúdenia statusu odbornej zástupkyne ako vedúceho zamestnanca. Kasačný súd síce uznáva, že žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol aj také skutočnosti a argumenty, ktoré neboli obsiahnuté v napadnutých rozhodnutiach (a síce, že dotknutá osoba nevykonávala činnosti prináležiace vedúcej funkcii, ako riadenie, organizovanie, kontrola alebo hodnotenie výkonu pracovníkov), ktoré sťažovateľ v replike podrobnejšie napádal. Správny súd však v otázke statusu dotknutej osoby ako vedúceho zamestnanca zaujal právny názor, a to v súlade s právnym názorom vysloveným Najvyšším správnym súdom v obdobnej veci sťažovateľa, podľa ktorého dotknutá osoba sa nepodieľala na výkone verejnej moci, ale na poskytovaní zdravotnej starostlivosti, a že riadenie stomatologickej ambulancie z nej vedúcu zamestnankyňu nerobí, čo bolo pre vec podstatné. Sťažovateľ v replike ďalej argumentoval, že dotknutej osobe svedčí postavenie nadriadeného v služobnom pomere (§ 4 ods. 1 zákona o štátnej službe príslušníkov PZ, SIS, ZVJS a ŽP). Tu kasačný súd uvádza, že túto argumentáciu mal a mohol sťažovateľ uplatniť v lehote na podanie správnej žaloby, pretože nešlo o reakciu na vyjadrenie žalovaného k žalobe, ale o reakciu na obsah napadnutých rozhodnutí. Sťažovateľ v replike napokon uplatnil aj návrhy na vykonanie dokazovania, ktorými sa správny súd aj zaoberal, a neodňal mu v tomto smere možnosť konať pred súdom. K porušeniu práva na spravodlivý proces zo strany správneho súdu teda nedošlo a rozsudok správneho súdu je presvedčivo odôvodnený, reagujúci na všetky podstatné argumenty prednesené účastníkmi konania.

VII. Záver

55. Vzhľadom na vyššie uvedené kasačný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z tohto dôvodu kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

56. O trovách kasačného konania kasačný súd rozhodol v súlade s § 467 ods. 1 v spojení s 167 ods. 1 a § 168 SSP, kedy žalovanému ako úspešnému účastníkovi trovy kasačného konania nepriznal, pretože nezistil také okolnosti prípadu, kedy by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať náhradu trov kasačného konania voči žalovanému.

57. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 463 SSP v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.